

SIRÁMOK

I

Száll a hegyre barna felhő,
Zúg alatta már az erdő.
Észrevétlen langy lehellet
Rázza a faleveleket.

Hajaszáli a vadonnak:
Hervadt levelek szállongnak,
Fecske földet szántva röpdés,
Minden oly merengő, csöndes.

Erdő, mező, merre nézek,
Egy nehéz, bús előérzet.
Hosszú árny kísért a réten,
Szél sohajt az erdőn, mélyen...

Valami nagy, rejtett bánat
Fogja el az egész tájat;
Az a bánat, mit az ember
Érez és nevezni nem mer –

Az a nagy bú, amely téged
Vádol, örök nagy természet;
Mely kiégett szívvvel kérdi:
Mért születni? minek élni?...

1854

TÖMLÖCTARTÓ LEHETETT...

Tömlöctartó lehetett az,
Aki a sírt föltalálta;
Vak sötétség kedvelője,
Szolgalelek, vakandpára...

Legyen bármi a halálban,
Semmivélét avvagy álom:
A halált nem, de azt a szűk
Sötét börtönt én utálom.

Adjatok vadállatoknak,
Vessetek ki a tengerbe,
Avvagy hagyjatok szabadban
Magas hegytetőn, heverve.

Tegyetek le egy örökzöld,
Ringató fenyőbokorba,
Hol fölöttem tölgycsoportnak
Koronás királya szólna –

Mulandóságról, viharról...
A mély völgybe lebámulva,
Hova ő is minden órán
Leszáll örök nyugalomra.

Körülöttem születnének
Földet ingató villámok,
Még föl is ébresztenének
Egy-egy percre csattanások.

– Költőnek, ki egyaránt élt
Hol a földön, hol az égben,
Volna-e szebb sírja, mint ott,
Ég-föld közt, a fellegekben?

1854

GINA EMLÉKE

I

Szeretsz-e te, vagy szeretél-e már –
S ha nem – szeretsz-e valaha?
Forró-é a nap keble, vagy csupán
Visszaverődő sugara?

Lehet-e az, hogy csak egyet szeress
Te, kit egész világ szeret?
Talán – talán – hisz csak az bizonyos:
Szeretni nem fogsz engemet.

Méltatlanabbat fogsz szeretni majd,
Mint ez történik rendszeren;
Ez átok az, mi végett soha nincs
Egész mennyország ideleln...

Ha engemet szeretnél! – oh hisz úgy
Kijátszanád a végzetet:
Az örökkévaló is irigyel
Ilyen mulandó örömet!...

1856